

Less is more, Karin Smirnoff

Omslagene af de tre bøger

i Jana Kippo-serien af Karin Smirnoff ser indbydende ud, men der er for mange dæmoner på indholdssiden, skriver Christine Lind Ditlevsen.

Christine Lind Ditlevsen 31.10.2021

BØGER // ANMELDELSE – Sidste sommer læste Christine Lind Ditlevsen første bind af Karin Smirnoffs trilogi om Jana Kippo i ”Jeg tog ned til bror” og var både irriteret og fornøjet. Nu er det to sidste bøger, ”Vi tog op med mor” og ”Så tog jeg hjem”, udkommet, og anmelderen var tæskagodt underholdt af de medrivende romaner, men hendes begejstring er alligevel afmålt.

Vi tog op med mor

Forfatter: Karin Smirnoff

Forlag: Politikens Forlag, 2021

Nummer 2 i Jana Kippo-serien

Så tog jeg hjem

Forfatter: Karin Smirnoff

Forlag: Politikens Forlag, 2021

Nummer 3 i Jana Kippo-serien

Jana Kippo er i toeren af Kippo-serien, "Vi tog op med mor" af svenske **Karin Smirnoff**, stadig den samme hårdføre, sammenbidte kvinde og hendes tvilling, Bror, stadig langt hen ad vejen en spade med hang til for meget spiritus. Men de to har genfundet hinanden som ødelagte voksne, og da deres mor dør, tager de til hendes hjemby Kukkojärvi tæt på grænsen til Finland for at begrave hende.

Det bør være muligt at skrive en bog om et traumatiseret tvillingepars oplevelser i Nordsverige, uden at samtlige bifigurer er drankere, incestdyrkere, voldtægtsmænd, sexafhængige eller dødeligt syge

Som det var tilfældet med Smalånger, den lille by, Jana ankommer til i første bind, er Kukkojärvi fyldt med dysfunktionelle indbyggere – denne gang toppet med en kristen sekt. Her skal Jana og Bror kæmpe med både deres egne og landsbyens dæmoner. Og der er selvfølgelig også her, som i første bind, en varm, uberegnelig, sexet favn for Jana at falde ind i – Jussi.

Voldelige mænd i skimmelbefængte hytter

Handlingen er der sådan set ikke noget galt med. Smirnoff kan dreje et plot; man rives med af beskrivelserne af de kuede kvinder og børn og de liderlige, voldelige mænd i byens skimmelbefængte hytter.

Død, ulykke, incest, misbrug og vold kommer igen væltende hen over det gode og spændende plot

Når jeg skriver "sådan set", er det fordi, jeg mener, det bør være muligt at skrive en bog om et traumatiseret tvillingepars oplevelser i Nordsverige, uden at samtlige bifigurer er drankere, incestdyrkere, voldtægtsmænd, sexafhængige eller dødeligt syge. Eller i et parforhold med nogen, der er en eller flere af de nævnte.

Det bliver bare trættende i længden, som det bliver trættende, når en børnebog er fyldt med klovne, legetøjsbiler, balloner, prinsesser, spilopmagere, kager, cowboys og nuttede dyr. Det er simpelthen *for meget*.

"Less is more", bliver jeg bare nødt til at sige. Brors indfangelse i byens ubehagelige og anakronistiske sekt, Janas tilknytningsangst og derfor komplicerede kærlighedsliv, hendes kamp for at undervise byens überkristne børn i billedkunst (faktisk sjovt), hendes sindssygt opslidende arbejde på byens eneste hotel og ikke mindst de modbydelige flashbacks til barndommen er RI-GE-LIGT.

Skrevet minimalistisk med stor effekt

Ligeså i treeren, hvor man følger Jana i Stockholm i både nutid og datid, i pendulfart mellem Jussi og John og som mentee hos en sær skulpturkunstner langt

væk fra alt og alle. Død, ulykke, incest, misbrug og vold kommer igen væltende hen over det gode og spændende plot.

Jeg følte mig tæskegodt underholdt, men havde samtidig kronisk kvalme over den ekstremt overgearede volds- og traumevisning

Men bøgerne er medrivende. Man hepper konstant på Jana og køber hendes utrolige udfordringer, måske fordi det hele foregår uden for lands lov og ret. Og så er det faktisk lykkedes Smirnoff at skrive levende, spændende og smukke romaner på Radikale Venstres kampagnesprog – lutter hovedsætninger med masser af punktummer – hvilket burde være umuligt. Minimalistisk udtryk med maksimalistisk indhold. Vildt.

Svenske Karin Smirnoff, fotograferet i 2019. Foto: Wikimedia

Commons

Der kan svært skrives en konklusion, der lander på begge ben. Jeg følte mig tæskegodt underholdt, men havde samtidig kronisk kvalme over den ekstremt overgearede volds- og traumefremvisning. De tre bøger ville være fantastiske og totalt anbefalelsesværdige, hvis Smirnoffs redaktør havde hjulpet hende med at beskære dæmonstoffet med 75%.

Jeg kan ikke lade være med at tænke, at Karin Smirnoff må have deltaget i et manuskriptkursus, inden hun gik i gang med at skrive, eller at en eller anden har fortalt hende, at man ikke tjener en skid på at skrive bøger, medmindre de bliver filmatiseret. For jeg kan allerede se filmplakaten for mig med den **Lisbeth Salander**-lignende Jana stående med en smuk gammel vase i hånden (ja, den er et våben).

C&KForlagferielæsningJegtognedtilbrorKarin

SmirnoffSåtogjeghjemsfønlitteraturVitogopmedmor

Christine Lind Ditlevsen

Christine Lind Ditlevsen (f. 1971) bor et sted, der er alt for småborgerligt til at blive afsløret her. Tæt på en sø. Forfatterens store interesse er - udover at bevare sit familieliv - at aflive hverdagen. Disse to interesser kan i nogen grad siges at